

Bernhard Barnstorff

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Bernhardus Barnstorff ... ad
Exsequias, Quas ... Viro-luveni Dn. Immanueli Hamel, Cöslin-Pomeran. S. S.
Theol. Studioso, Conterranei Eius Studiorum Gratia Hic Degentes Pomerani
Hodie paratas cupiunt, Omnes omnium ordinum cives Academicos ... invitat :
[Sub Sigillo Rectoratus Anno Christi 1695. d. 13. Decembr.]**

Rostochii: Weppplingius, [1695]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777516446>

Druck Freier Zugang

II - 156ⁱ. 21.

PROGRAMMA

2VO

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

BERNHARDUS

BARNSTORFF

MED. D. P. P. ET POLIATER

ad Exeqvias,

QVAS

PER EXTREMUM, PRÆSTANTISSIMO AC

TERATISSIMO,

VIRO - JUVENI

DN. IMMANUELI

HAMEL, Cöslin-Pomeran.

S. S. Theol. Studiolo,

CONTRRANEI EJUS STUDIORUM

GRATIA HIC DEGENTES

POMERANI

Hodie paratas capiunt,

Omnes omnium ordinum cives Academicos

Sedulò ac officiosè invitāt.

Rostochii Typis JOH. WEPPLINGII Univ. Typogr.

II - 156j²¹

IN Academia, sede illâ omnium bonarum artium beatissimâ, ita tamen infelicem esse, ut in mortem ipsam incidat, non tam res flebilis, quàm perturbata & inconveniens videtur primo obtutu Rationi. Annon mittuntur eò juvenes & multo adhuc sanguine incalcescentes & corporis viribus valentes? Annon ibi cernis vitæ fiduciâ ita sibi confidentes, ut à mortis sive opinione sive metu sint remotissimi? quis vitæ sibi finem tam maturè imminentem in Academia persuaderet? Senibus modò, qui præcipitatâ jam sunt ætate, aut iis, qui naturali quadam subinde valetudine conflantur, illud triste vivendi genus obtingat, ut in mortis meditatione sint frequentissimi! juvenum verò gloriam aut animum ita frangere atque prosternere velle, nec naturæ eorum nec studiis satis convenit. Ita enim & voluptas vitæ magnam partem interiret, & literarum amor facilè remitteret. Alacriorem esse oportet animum & liberiores, qui librorum vel moles evolvere, vel disciplinarum vastissimum campum percurrere decrevit. Res futuræ sortis est, post vitam demum adimplenda, quæ à morte expectatur. Vitam verò præsentem quemadmodum non ita pridem ingressa est juvenus, ita tale quoque sui desiderium animis illa altius infigit, ut potissimam curæ & culturæ partem occupet. Neque enim tantæ difficultatis æstimandæ sunt fidei res, quàm quas mundus suis recessibus habet reconditas. Fides namque creditur firmissimâ animi persuasionem consistere, quam facilè concipi posse, etiam paucis ante obitum momentis, sibi habent vulgò persuasissimum. Ad vitæ verò hujus commoditatem aliquando obtinendam aut tuendam, quantò non subsidiorum apparatu opus? quibus curis non est animus distrahendus? & quæ occupationum genera non hic objiciuntur? insuper voluptati etiam quid dandum est, ut paululum relaxetur animus, nescio quo tandem ludorum genere. Adeò intempestivè mors in Academiis videtur juvenum studia interpellare, ut nec inopportuniore pede incedere, nec inopinatus animum opprimere posse existimetur.

timetur! Et quis Parentum aut propinqvorum consiliis eò animo
Academiam accedit, ut vitæ suæ velit ibi finem facere? Meliora
præponere consultum est studiis suis, quàm ita abjectè de se sentire
& illa animo destinanda, quæ in usum vitæ hujus amplissimum se
diffundere possunt. Neque tanti sumptus in Academiâ fierent, ni-
si spes esset omnium fore, ut per omnes vitæ partes diu longè latè-
que utiles evadant viri in Republicâ optimi & undique laudabi-
les. In Academiâ scilicet, tanquam felicissimâ bonarum artium mer-
caturâ, illi thesauri, illæ opes explicantur, quæ & oculos & animum
in se convertunt mirabiliter. Non quæ sunt nullius pretii, non
proletarii sermones, non nugaciora aut ventosa hîc proponuntur
& traduntur, sed quæ sunt sublimioris ingenii, quæ sunt exqui-
sitæ sapientiæ & ad usum vitæ magis spectantia, paucis jura
divina & humana omnia tam facili ore, tam promptâ volun-
tate in medium adducuntur, ut in animum magis influere quàm
præcipi videantur. Hîc sapientiæ fontes aperiuntur quàm latissi-
mè: Hîc lingua, hîc mores, hîc quicquid ad hominis cultum
laudem aliquam confert, & præcepta & commendationem sui
accipiunt. In tantâ verò voluptatum & studiorum varietate,
quâ afficiuntur animi, quis seriæ mortis meditationi locum apud se
relinquit? Annon sapientiâ potius in illis bonorum partibus po-
nitur, ut velut medicina & antidotum mortis habeatur? At quid
mortem eurat ille, qui adversus eam satis præsidio est instructus, aut
qui se à mortis incurfione per multa adhuc temporum intervalla re-
motum censet? jam disciplinæ ferè omnes, ut vitam tranquillam
agant homines, præcipere videntur, non ut mortis opinionem &
metum augeant. Theologia fidei præcepta fideliter inculcat, ne
scilicet quicquam mali timeatur. Juris scientia suis ita legibus ad
vitam benè conservandam occupata est, ut mortem ceu rem à se
alienam ducat: Medicina id gloriæ sibi vertit, ut hominis vitam,
quam tot salutaribus præceptis circumscribit, à morte removeat
quàm longissimè: Et Philosophiæ reliquæ apparatus non nisi vitam
hanc utilem, sapientem & ampliorem reddere conatur. Eam sa-
pientiæ speciem præferre videntur, qui tanquam juvenes in Acade-
miis mortis cogitationem frequenter subire recusant. Adeo sibi
mollior blandiuntur homines, ut modò securius in diem vivere li-
ceat

ceat! Verū enim verò si quod vitæ genus ad mortis recordationem præcipuè accommodatum est, vitæ Academicæ illud esse haud obscurè intelligitur. Academia enim & mors quævis magno à se invicem intervallo distare videntur, non tamen ita dissident, quin ad-comparationem aliquam mutuò accedant. In Academiâ vana esse intelliguntur omnia & speciosò modò rei titulò turgentia, quæcunque mundus præter sapientiam exhibet. Annon verò idem satis mors suis sive prodromis morbis sive exemplis ipsis declarat? Vanitas certè ita Morti præfixa est, ut non minimam in mortis doctrinâ paginam faciat. Vah! quàm vana, quàm fugacia à morte clāmantur omnia, quæ homines sibi ex mundi bonis possidere videntur. Academia illud *ἡ δὲ σάουδ* per omnes parres ita auditoribus suis semper obversari jubet, ut ad se prius redeant, si in sapientiâ progressus velint ex voto facere. Nihil enim æq; remorari solet ad sapientiam contendentes, ac neglectum sui ipsius scrutinium. At verò quid magis à morte præcipitur, quàm ut homines in se descendant, se ipsos excutiant, & cognitionem sui frequenter animo revolvant: Nullæ planè hic homini vires superesse agnoscuntur, quibus aut se efferre animo, aut sibi ad veram vivendi rationem deesse debeat. In Academiâ veritatis omnisque fidei doctrina auditorum aures ita perspicuè circumfluit, ut ad intelligentiam faciliè pervenire queat; Et mors quoque id seriò agit, ut ad veritatis agnitionem reducantur homines, nimis aliàs à via recedentes, nimisque vanâ sive sui sive rerum persuasionem se ipsos miserè lactantes. Et enim Mors seria res est, non utens blanditiis, non fraude, non precibus flexibilis, sed æquabilis veritatis tenacissima. Hujus necessitas dum omnibus ineluctabilis incumbit, ejus etiam rei omnes seriò monentur, ut ad gravitatem & studia mores maturè suos componant. Revocantur hic ad examen exactissimum, quæcunque per vitam conscientia aut animus admisit; Executiuntur etiam ea, quæ pietatis opinionem induerunt satis probabilem. Ad fidem itaque, quâ solâ per sanguinem Christi superabilis est, mors homines adigit, excitat, perducit. Tali enim fide, quâ jam in æternam salutem transferimur, non opus fuisset, nisi mors per peccatum supervenisset. Et quemadmodum in Academiâ studiorum cursus eo perducitur, ut tandem sistatur, & jam literarum præmi-

premium expectent studiosi variis muneribus præficiendi, unde
 honores, unde vitæ subsidia acquiri possunt: Ita à morte illæ re-
 bus nostris accessiones fiunt, quæ perfectionem ipsam, quâ nihil
 majus, nihil gratius exoptari potest, superinducunt. Ad eam enim
 per mortem elevamur sapientiam, quæ numerum & mensuram
 hujus imperfectionis mirum quantum! excedit; In eam vitam mi-
 gramus, quæ verè demum vita est appellanda, à mali injuriis, à
 tristitiæ nebulis, imò à suspicione adversitatis omni longè alienissi-
 ma. Ita mors fideles perficit & coronat, ut infinitis ferè para-
 langis post se relinquat illam nullius planè momenti perfectionem,
 quam in benè merentes confert Academia. In Academia ergò
 vitam cum morte commutare gloriosum æque ac jucundum est.
 Ipsa enim studia cum vita absolvuntur in hac mortalitate, ut in
 meliorem eamque celestem vivendi transferantur animæ condi-
 tionem. Quid appositum magis esse posset, quàm ex inferiori,
 quæ in terris est, Academiâ in celestem statim transmigrare? Succen-
 deret ne ille, qui, dum candelam sibi in tenebris accendi curat, ad
 ipsum solis conspectum perveniret? Et quis indignè id perferre
 vellet, si pro plumbò aliisque rebus levibus, quas quærit, ingen-
 tem auri copiam inveniret, inque ejus possessionem tutò concedere
 posset? gratulandum potius illi est, cui tam beatè ex Academicis studiis
 in celestem abire gloriam contingit. Associabitur enim ita panegyri
 infinitæ multitudinis, quæ sanctitate, quæ gloriâ fulget coram Deo
 ineffabili. Accedit illam justorum coronam, qui jam perfectione
 fruuntur æternâ, deposita omni fragilitate, abjectisqve querelis
 quàm longissimè; Paucis, ex perfectione, quæ hîc incipit, tran-
 sit in perfectionem omnibus suis numeris verè absolutam. Quid
 convenientius contingere posset? Quæ cum sint tantæ volupta-
 ris & gloriæ, nescio an magis deplorare, quàm gratulatione *De-*
functum jam nostrum prosequi suadendum sit. Felices forsitan se
 illi æstimant, qui adhuc superstites proposita sibi studia persequi
 in promptu habent; ast feliciorem deprædicabimus, qui jam ex
 molestâ navigatione, superatis difficultatis fluctibus, opportunè
 admodum in celestis patriæ portum venit. Deslere tamen oportet
 nostram jacturam, quam ita, fatis jam cedente beatè *Defuncto nostro*,
 facere coacti sumus. Ipsa etiam corporis nostri membra mutuo do-

forte afficiuntur, si quando alteri aut male est, aut plane casu quo-
 dam abruptitur: Fuit sanè civitatis nostræ membrum non igno-
 bile *Defunctus noster*. Respiciamus ergò non ita siccis oculis fatum,
 quò ràm bonus civis utilitati in Ecclesiam aliquando futuræ sub-
 reptus est. Audiamus jam, quantum ex memoriâ repetere pos-
 sunt hujus rei periti conterranei, Civis nostri heu! desideratissimi or-
 tum & progressum. Annus agebatur MDCLXXII, cum primam lucem
 aspiceret Coslini oppido in ulteriori Pomeraniâ satis celebri. Patrem
 agnovit virum doctissimum atque prudentissimum DN. JOACHI-
 MUM IMMANUELEM HAMEL Notarium publ. Cæsar. Civem &
 Cerevisiæ coctorem Coslini nominatissimum; Matrem exosculatus
 est feminam insignem pariter & optimam REBECCAM RUBACHIN
 ex familia ejus loci præcellenti & florentissimâ oriundam, cujus tamen
 aut Parentes aut majores quo nomine omnes gaudeant, memoria
 satis labans jam non suggerit: quos Parentes sicut in vita reverente
 semper amore, ita amissos acerbis lacrymis prosecutus est. Avum pa-
 ternum habuit DN. ARNOLDUM HAMEL virum à secretis quon-
 dam Serenissimo Episcopatu præstantissimum, Civem vinique præ-
 fectum sive negotiatorem sive oenopolam apud Coslinenses magni-
 sanè nominis; Aviam paternam feminam egregiam ELISABE-
 THAM Engelsbrechte. Proavus ipsi existit paternus VIR Sum-
 mè Reverendus atque Amplissimus DN. M. ADAMUS HAMEL,
 Professor primò Græcæ Lingvæ & Poëseos, deinde Generalis Su-
 perintendens Episcopatus Caminensis, Serenissimo quondam Prin-
 cipi Coslinensi à Concionibus aulicis meritissimus, Pastor insuper
 Primarius Parochialis templi, dioceseosque Coslinensis Præpositus
 & officii fide & auctoritate valentissimus; Proavia femina & ge-
 nere & virtute admodum conspicua MARGARETA MARCL
 Proavum maternum vel memoriâ recolere potuit Virum præstan-
 tissimum atque integerrimum DN. MATTHÆUM ENGEL-
 BRECHT, Senatorem Colbergæ, Salisque ibidem parandi Procu-
 ratorem, nec non ærarii Provincialis Notarium suâ ætate omni-
 bus & charum & laudabilem: Proaviam verò maternam femi-
 nam insigniter modestam & claram ELISABETHAM Kolreptin
 Hicce præclaris parentibus & Majoribus id etiam gloriæ ac-
 cessit, quod Proavi Frater DN. DANIEL HAMEL, tantam si-
 bi

bigratiam apud Imperatorem Rudolphum II. suā doctrinā suāque
 virtute peperit, ut non tantum intimi consilii Caesaris particeps fa-
 ctus, sed etiam cum omnibus suis cognatis in equestrem dignita-
 tem evectus sit. Ex quo jam *Defunctus noster* natus est, etiam eo
 statim prospexerunt parentes optimi, ut ad fidem in JESUM CHRI-
 STUM in baptismate renasceretur. Educationis deinde ita sol-
 licite curam gesserunt, ut præter pietatem omni literarum huma-
 nitate in Scholā Patriā animus imbueretur. Adultior factus Patris
 consilio Anno 1691. Sedinum eo animo concessit, ut in Scholā Se-
 natoriā majus subinde literarum incrementum caperet. Ubi quo-
 modo & pietate & literarum eruditione profecerit, optimè nobis
 exponet ejus rei testis oculatus & Rector egregius VIR Præcullen-
 tissimus atq; Clarissimus DN. M. GEORGIUS WEHLING, ita verò ille
*Cum hujus Juvenis indoles mihi satis sit explorata, probitas per-
 spectâ, industria probata -- denegare ipsi & hâc in re reddendo
 se. testimonio) operam meam nec volui, nec honestè potui. Tes-
 tor ergo cum pietati, modestia, verecundia, ceterisque, quæ ju-
 ventutem ornant, ac commendant, virtutibus operam non medi-
 ocram navasse, obedientiam suis præceptoribus præstitisse; in li-
 terarum studia omni animi contentione incubuisse, ac in hospitio
 liberali, quò apud meum Dn. vicinum usus est, officio suo, quod
 à Pedagogo exigì potest, in omnibus satisfecit, quo circa à Dn.
 Hospite suo satis agrè dimittitur. Hùc tandem delatus tanquam
 ad ipsam Sapientiæ sedem id operæ assidue dedit, ut & vitæ & stu-
 diorum rationem iniret omni ex parte laudabilem. Innotuit statim
 VIRO summè Reverendo, Amplissimo atq; Excellentissimo DN. D.
 ANDR. DANIELI HABIGHORSTIO, Facult. Theol. Seniori celebra-
 tissimo, DN. Collegæ atque Patroni meo honoratissimo, ejusque consiliis
 & operâ ita obsequenter usus est, ut nec major industria nec pietas
 requiri posse videretur. Frequenter scilicet interfuit collegiis, equæ
 Virille optimus aperuit, tum Ebraeo. Analytico. Accentuatorio horis
 pomerid, tum Biblio tripartito, Historico scil. Chronologico & Ex-
 egetico in V. T. horâ 7. matur. ut in magna laude & gratiâ esse cœperit
 Quod morbum defuncti attinet, recitamus jam verba Viri
 expe-*

experientissimi atque amplissimi Dn. D. GEORGI KUSSIJ,
 Amici atq; Fautoris honoratissimi, nihil in illius decursu singula-
 re mihi observare licuit, eò quod pridie ante ipsius obitum, (septi-
 mo sc. Dec. accersitus demum fuerim, nisi quod ex hospita, cura
 totum ferè octiduum non dormivisse, atque praterlapsà nocte
 perturbatum & solito inquietiorem fuisse perceperim, inde collige-
 bam hæc ob deliria contigisse, quæ & alii ejus amici & conterranei in
 eo observasse postea affirmabant. Interim pulsus celerior & lingua
 siccitas, æstus interni non obscura signa præbebant, licet sitim ager non
 admodum sentiret, nec de ullo dolore quereretur; tum virium &
 rationis, dum ad interrogata haud inconvenienter respondebat
 atque etiam præteritâ nocte actuum recordaretur, aliqualis adesse
 videbatur constantia. Die VIII. omnia eadem erant, qui ipsius sta-
 tus ad vesperam usq; continuavit; exinde ob intervenientem quen-
 dam casum motibus convulsivis continuis & vehementissimis in-
 opinatò correptus fuit, quibus paulatim remittentibus horâ circa
 decimam placide exspiravit. Decessit ergò ille ex vitâ, qvi ut verè
 viveret, ab ineunte ætate eò consilia animi convertit, qvò à mali
 consuetudine, quantum in viribus esset positum, recederet. Re-
 diit ille ad Dominum, qvi quamprimum morbi dolores sentiret,
 illud cantici tanquam argumentum veræ poenitentia certissimum
 plus qvater ingeminavit; **Bin ich gleich von Dir gewis-
 chen / stell ich mich doch wieder ein / hat mich doch
 Dein Sohn verglichen durch Sein Angst und
 Todes-Wein.** Quod jam reliquum est, Conveniamus,
 Cives optimi, in futurum frequentes eâ qvâ fas est humani-
 tate rogo quæ loq; Valete,

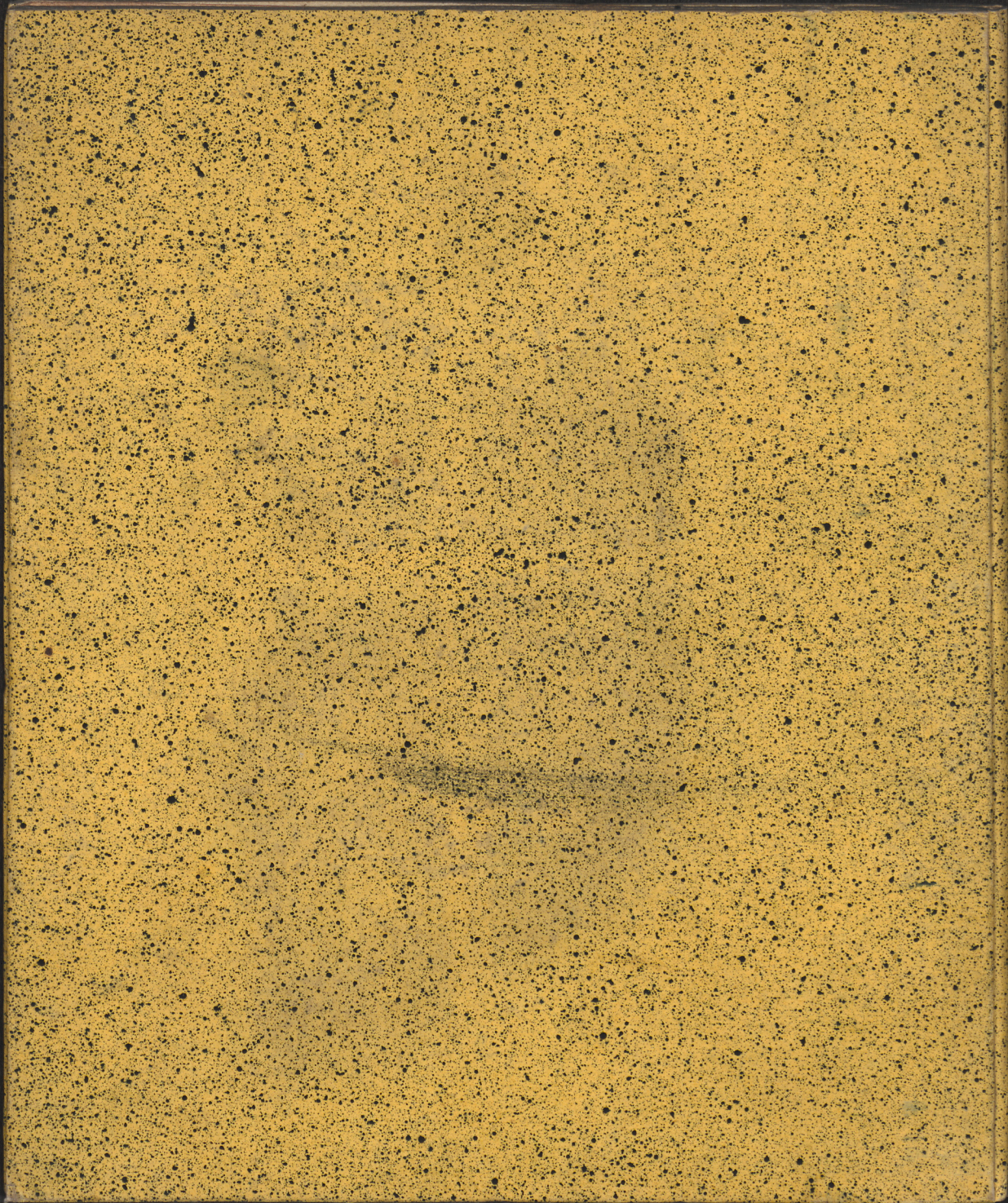
Conventus fiet in Æde Jacobæâ.

Sub Sigillo Rectoratus
 Anno CHRISTI 1695. d. 13. Decembr.

bigratiam apud Imperatorem Rudolph
 virtute peperit, ut non tantum intimi co
 ctus, sed etiam cum omnibus suis cogn
 tem euectus sit. Ex qvò jam *Defunctus*
 statim prospexerunt parentes optimi, ut a
 STUM in baptismo renasceretur. E
 licite curam gesserunt, ut præter pietate
 mitate in Scholâ Patriâ animus imbueretur
 consilio Anno 1691. Sed in eò animò c
 natoriâ majus subinde literarum increme
 modo & pietate & literarum eruditione
 exponet ejus rei testis oculatus & Rector
 tissimus atq; Clarissimus DN. M. GEORGII
 Cum bujus Juvenis indoles mihi satis sit
 spectata, industria probata -- denegare ip
 se. testimonio) operam meam nec volui
 stor ergo eum pietati, modestia, verecu
 ventutem ornant, ac commendant, viri
 ocrem navasse, obedientiam suis præcep
 terarum studia omni animi contentione
 liberali, qvò apud meum Dn. vicinum u
 à Pedagogo exigi potest, in omnibus sa
 Hospite suo satis agere dimittitur. Huc
 ad ipsam Sapienciæ sedem id operæ assidue
 diorum rationem iniret omni ex parte la
 VIRO summe Reverendo, Amplissimo atq;
 ANDR. DANIELI HABICHORSTIO, Facu
 rimo, DN. Collegæ atque Fautori meo honor
 & operâ ita obsequenter usus est, ut nec m
 requiri posse videretur. Freqventer scilicet
 Virille optimus aperuit, tum Ebræo. Analy
 pomerid, tum Biblico tripartito, Historico
 egetico in V. T. horâ 7. matut. ut in magna la
 Quod morbum defuncti attinet, recit

doctrinâ suâqve
 i particeps fa
 rem dignita
 est, etiam eò
 SUM CHRI
 einde ita sol
 arum huma
 factus Patris
 in Scholâ Se
 t. Ubi quo
 optimè nobis
 R. Præcullen
 G, ita verò ille
 probitas per
 re (reddendo
 potui. Te
 que, quæ ju
 n non medi
 itisse; in li
 in hospitio
 suo, quod
 circa à Dn.
 us tanquam
 vitæ & stu
 otuit statim
 mo DN. D.
 iori celebra
 que consiliis
 nec pietas
 legiis, equæ
 atorio horis
 ogico & Ex
 esse cœperit
 verba Viri
 expe

